

III

У своїх Тарас лишався не довго. Трапилася одна з тих звичайних сцен, які доводили його до такого підняття, що він ледве не губив притомности. Після сцени наступила „вата" — стан повної безсилості та млявої тупости. Здавалось, під череп та в груди хтось напхав вати, і ні одна думка, ні одне почуття не могли поворохнутись. Це був знайомий стан, після якого мусіло знову прийти підняття.

Ледве доплентався Тарас до Кисельських, Аніся бурчала, впускаючи його, — він не чув.

В помешканню було тихо та темно. У вітальні на стелі та стінах лежали білі смуги від ліхтарів з вулиці. За вітальною була „репетиторська", яку займав тепер Тарас. Тут також бліда смуга лежала на стелі та стіні. Тарас любив її. Йому ставало чомусь солодко та тужно, коли він дивився на неї.

Не запалюючи лампи, він ліг на ліжко і безсило звів руку. Тихо-тихо. Навіть нагорі не чути тупотіння ніг, яке завжди так дратувало його. Така тиша бувала іноді в тюрмі.

Раптом далеко десь почулися голоси. Ближче голос Дари. Ще чийсь, чоловічий.

У вітальню з свічкою в руці ввійшла Дара. За нею Сергій. Коси золотою короною лежали над чолом, — високе, опукле, воно було нахмурене; на нижніх дитячих губах не було звичайної пустотливої іронії, — вони були щільно стиснуті, неначе рішилися не випускати з уст того, що ховалося в грудях.

Дара встала свічку в свічник піаніна, відчинила кришку й почала перегортати ноти.

Сергій став за її стільцем. Блакитні, неначе спухлі очі його в пенсне дивилися сумно та боязко. Дуже широке, розумне чоло вкрилося сіткою зморшок. Це завжди бувало у його, коли він переживав щось неприємне. Звичайно Дара тоді одною рукою брала його за голову, а другою терла зморшки доти, поки тонкі, загострені, сухі губи його не змягчались усмішкою. Тоді й зморшки розходились.

Стоячи за її спиною, він одною рукою поглажував жовту, подібну до звислої з возу соломи, борідку, а другою все шукав місця на спинці стільця Дари, щоб спертися. Але рука зсковзувала і нарешті зачепила Дару. Дара озирнулась, запитує подивилась на Сергія, потім на його руку та знову повернулася до нот.

Сергій зняковів, заклав руки за спину й заходив по кімнаті. На ногах були широкі штани; груди вузькі, плескуваті, голова велика. Від цього груди та плечі здавалися найтоншою частиною тіла. Іноді він кахикав, як хворі на груди.

Раптом знову спинився за спиною Дари й тихо, нерішуче сказав:

— Даро... Неможна-ж так...

Дара нетерпляче мовчки перегортала ноти.

— Чого ти шукаєш? Може, я знаю... Даро!

— Ні, ти, не знаєш.

— Даро!

Дара з досадою озирнулась.

— Ну, чого тобі? „Даро, Даро"... Ну, що таке?

— Що з тобою?

— Га?

Знову одвернулась і почала шукати.

— Ага! Е... Що зо мною? — раптом чудно подивилась вона на його — Слухай, я скажу.

І, посміхнувшись, Дара, схилила злегка голову до нот і сильно вдарила по клявишах. Зпід них вихопилися звуки, сміливі, сильні. Вони, як коні; гриви буяють, голови підняті, дзвінко та міцно б'ють копита. Дикі коні, вуха притиснули, шарпнулися, витяглися, сказано несуться, летять; грудки землі летять зпід копит.

— Даро!

Згуки, — як вітер; зтомлено дихає, сил більш немає... Блідими устами ніжно цілує сиві колоски, вони томно схиляють голівки й тихо шопочуть про щось темно блакитним василькам.

Вмить вітер шарпнувся. Ні, то не вітер, блідий хтось і лютий. Хапає кривими руками крики з дна серця, шпурляє їх в небо, у землю, у Бога. Тісно йому, душно йому! Більше мук, більше!

— Даронько!

Несеться потік. Піна, як клоччя, на берег летить. К чорту перепони! Раз, раз! Несеться потік. Дитину схопив, — з берега, — закрутив, змахнув і об скелю, раз! — і нема. Котиться каміння з жахом, велике, безсиле каміння. Грохіт, рев, свист, сиві смуги небо розсікли, небо кроввю налялось...

— Даро!!

Земля здригнулась і тріснула. Кінець. Годі, нічого нема...

Сергій стояв блідий закривленими мукою губами.

Дара різко підвелася, обернулась до його й посміхнулась.

— Гарна річ... Правда?

Ніздрі їй підіймались і опадали. Вона трохи зблідла.

Сергій мовчки одійшов і сів у фотель, схиливши голову на руку.

Дара підійшла до його, тихо погладила по голові й сказала:

— Ну, годі... Важко мені трохи, але це пройде. Не треба так близько до серця приймати все це...

— Але чому важко? — з мукою підняв голову.

— Не знаю... Так... Багато. Дурниці.

Він знову схилився й задумливо, ледве чутно вимовив:

— Змінилася ти останніми часами. Задумуєшся, нервуєшся. Така моя бадьора, ясна... і щось... Не знаю я...

Він замовк. Мовчала й вона, дивлячись у вікно похмурими, суворими очима.

— Даро! — раптом тихо сказав Сергій, не підводячи голови.

Вона мовчки подивилась на його.

— Я цю ніч... спатиму у тебе...

Дара вся стрепенулася.

— Ні! — одрізала різко та злісно.

— Але чому ж?

— Сам знаєш. Покинь.

— Але Даро... Не можна ж так... Ти ж...

— Ні, кажу! Знову будеш хворіти цілий тиждень. Ти й без того тепер кашляєш багато. Це шкодить тобі... А коли це для мене, то... Ну, словом, цього не буде, — от і все. Годі. І крім того, от що ти повинен бути тепер якомога здоровшим, власно тепер. Чуєш? Ти мусиш, нарешті, покінчити з Мироном! Остаточо розбити, знищити, просто стерти, не лишити каменя на камені від його теорій. Розумієш? Неодмінно!

— Господи! Та його нищити нема чого, це ж так ясно... „Професійні спілки простітуток!" Хм!... Це ж тільки смішно.

— Ну, не для всіх. Для тебе ясно, для других ні. Треба, щоб для всіх було ясно. Завтра ти повинен все для цього зробити. Чуєш, Сергію, я багато сподіваюся від тебе завтра. Чуєш?

Вона навіть почервоніла. Тонкі ніздрі підіймалися і опадали; і коли підіймалися, кінчики їм робилися білішими.

— Ти дуже хвилюєшся...

— Так, хвилююсь. Хіба-ж... Ну, звичайно, хвилююсь, що ж тут дивного, я не розумію.

— Хіба-ж я кажу, що це дивно? Цілком зрозуміло.

— Що зрозуміло?

Сергій зовсім був здивований.

— Слухай, Даро, я не розумію тебе. Зрозуміло те, що... є причина для твого хвилювання. Цей... чоловік досить надокучив усім та... Крім того, він є просто шкідливий. Нічого нема дивного, що тебе це хвилює...

— До чого ж ці уваги?

— А, Дарусю, ну я сказав так собі. Може на ніздрі твої подивився...

— Ніздрі мої тут ні при чому!

Сергій замовк і сумно дивився собі під ноги.

— Змінилася ти, змінилась...

Він знову помовчав.

— Даро!... Я прийду до тебе...

Дара спалахнула.

— Сергію! коли ти ще... Я тобі сказала: ні. Цього більше у нас не буде, чуєш? Я жертувати твоїм здоров'ям не хочу! Не можу, не маю права, соромно, і гидко. І до того... Ну годі. Більш не треба про це балакати. Годі!

В Тарасовій кімнаті щось впало. Обое повернули туди голови й почали слухати.

— Фе, як це неприємно! — встав Сергій — Він все чув, міг би попередити. Ходім.

І швидко пішов із вітальні.

Дара нахмурилась і помалу рушила до Тарасової кімнати.

Тарас стояв і, очевидячки, чекав на неї. Як тільки вона з'явилася на порозі, він зараз же голосно, чітко й злісно забалакав:

— Так, я все чув! І я — падлюка, я сам знаю. Тим більший падлюка, що ще спочатку хотів встать та зачинити двері... Але не встав і не зачинив. І все, про що ви балакали, чув. Все. І як ви грали і... все. От.

Він страшенно хвилювався.

Дара спочатку спинилась, потім підійшла до його, ласкаво узяла за руку й підвела до ліжка.

— Сядьте й заспокойтеся, Тарасе. Чого вже там, — чули, так чули.

— Але я ж міг би не чути! Я міг двері зачинити...

Він неначе ковтнув щось.

— А ви не зачинили. От і все. В кожному разі хвилюватись так нема чого. Чому лампи не запалюєте? Все думаєте? Та заспокойтеся, любий, не треба... Трапляється... Тай не знали ви, про що ми будемо балакати.

— Так, я тому спочатку й не зачинив... Я так стомився... Потім хотів, коли... І не зачинив. Гадав, що вам неприємно буде, що я чув. Думав, підете й не знатимете зовсім... І впав кашкет, на підлогу... І грюкіт. Але я—падлюка.

Дара засміялась.

— Ну, ви, звичайно, зараз же мусите розіпнути себе. Ви таки — фанатик. Я вам казала, що у вас уста фанатика. Ну, тоді. Сідайте, заспокойтеся, засвітить лампу, читайте що небудь і не думайте про це. „Це не важно," як каже... наш знайомий. Чому ви так швидко прийшли від ваших? Та сідайте ж...

— Ні, Даро Михайловно, я не сяду. Я не можу... Дозвольте мені... Проте, коли ви хочете, я сяду. Я можу... Ну, от.

— Чудний ви. Та не сідайте, коли не охота. Я тільки так. Чому так швидко від своїх пішли?

Тарас раптом зірвався з місця, забігав по хаті й потім одразу спинився перед Дарою.

— Даро! У мене є велике прохання до вас. Голос йому був хрипкий, піднятий.

— А, знову горить! — злітно схопив він себе за голову.

— Що горить?

— Мозок. Мозок проклятий. Але плював я. Це всеодно. Я хочу вас прохати. Я тільки що був у своїх. Це страх один. Я більше не можу! Я більше не можу!.. Добре, я вам розкажу.

— Тільки не хвилюйтеся так... Сідайте, спокійно розкажіть все, як слід.

Дара сама сіла на ліжку й повела рукою поруч себе. Але Тарас не звернув уваги.

— Спокійно!.. Ха! Ні, я спокійно не можу... Ех, коли б ви знали. Але, справді, залишимо цей тон. Це все того, що мій мозок... Я буду спокійніше. Так, треба спокійно. От в чому річ. Мені треба грошей, багато грошей. Коли я не дістану грошей, Оля піде в содержанки або проститутки. Так, так! Її вигнав хазяїн з майстерні за те, що вона не хоче йти до його в любовниці. Брат лютує. Мати переслідує її за атеїзм. Тільки що була сцена. Я ледве ножем не вдарив брата. Він хотів, щоб вона після вечері перехрестилась. Вона не хотіла. Батька вони їдять за те, що він парализований і не

заробляє. Їдять картоплю, сплять в одній кімнаті, всі п'ятеро... І ви уявіть собі: такий жах, бруд, сморід, тіснота, а останні копійки ідуть на лампадки, свічки... Боже мій, я не розумію... І разом з тим, разом з тим, слухайте, мати веде переговори з цим Салдієвим, хазяїном майстерні, торгується за Олю, хоче сто, він не згожується. Якийсь кошмар... Оля б'ється, як в чаду. Мене прохає. Але що я, гидкий, гнилий, що можу я для неї, бідної моєї, зробити, що?... І знову ж: батька необхідно лічити, і він зможе робить. Мати з піною на устах ні на які лікування не згожується: не можна, мовляв, ламати волю божу: він покарав батька за безбожність, — і треба терпіти. Себ-то, кажу я вам, якийсь страшний чад, хаос, подуріли всі від голоду, одчаю, злости. Господи, коли б я міг видерти серце своє та нагодувати їх, я б... А, та що там казати! А я гнилий, я не можу на ногах триматись іноді... Не можна лікуватись! Ну? Ви бачили таке божевілля? Це — божевілля, сказ. Ні, я не можу більше. Мені все одно, я мушу знайти вихід. Скажіть, Даро, Семен Васильович може позичити мені карбованців з триста?

Дара сиділа, нахиливши голову. Тарас часто дихав, але дивився на неї рішучо, з чеканням.

— Вам неодмінно триста?— тихо спитала вона.

— Так! Себ-то, скільки дасть, все одно, я випрохуватиму по копійці. Я не міг, не хотів прохати, але тепер... Я не можу Олю так... А тут ще з нею ця сволота, цей Мирон. Він її, здається, умовляє іти в простітутки... О, хай тільки!...

— Та що ви?! — швидко підняла голову Дара.

— Здається. Вона не каже, але видно, що не без його впливу.

— Ні, цього не може бути! — рішучо сказала Дара. — Не може! Ні, ні!... Це ви... Але це потім... Зараз... Визнаєте що: підождіть тут, я піду... Але, ні. Ідіть спочатку до Семена Васильовича. Коли невдасться, тоді треба буде інакше...

— Значить ви маєте сумнів? — тихо спитав Тарас.

Дара трохи завагалась. Потім подивилася просто в лице йому й твердо, жорстко сказала:

— От що я вам скажу, Тарасе, я не певна. Себ-то, я не знаю. Можливо, що й дасть. Але от що зауважте: як тільки почне балакати, слідкуйте: коли з першого ж натяку згодиться й дуже охоче, і братиме за талію, дуже ввічливим буде, тоді, значить, не дасть. Це вже відомо. А коли почне хмуритись та розпитувати, — дасть. Але останнє дуже рідко буває з ним.

— Значить, я йому повинен все розказати? — глухо запитав Тарас.

— Так... Але не все... Про сестру не треба. Ну, ідіть. А я піду до Віри та Сергія. Вірі сказати можна?

— Можна, — тихо, ледве чутно відповів він.

— Ну, так ідіть. Швидче. Та не треба так хвилюватись і впадати в одчай. Все обійдеться. Ідіть, хороший, та бажаю вам успіху.

Тарас помалу пішов з кімнати, нахиливши голову та тручи правого виска. В лівій руці був кашкет. Дара помітила його, обережно взяла з рук та кинула на ліжко. Тарас розгублено, не розуміючи, подивився на Дару, але вона зараз же легенько штовхнула його й сказала:

— Нічого, це я кашкета. Ідіть.

— А, так, кашкета. А ви до Віри?

— Так...

Тарас пішов далі. В передпокою спинився. Праворуч були двері в кімнату Сергія, ліворуч — до кабінету Семена Васильовича. Тарас зробив декілька кроків, знову спинився й довго стояв непорушне, нахиливши голову, неначе щось обмірковуючи. В кімнаті у Сергія рипнув стілець. Тарас злякано зкиннувся, швидко підійшов до дверей кабінету та з одчаєм постукав.

— Ввійдіть! — ледве чуто сказав голос з середини.

Тарас увійшов. І зараз же в вічі йому кинулося жовте, напів освітлене з-під зеленого абажура лице з вичикуюче упертими в його очима. Великий різний стіл до писання був освітлений, але горішня частина кабінету дрімала в півтьмі.

Семен Васильович впізнав Тараса, швиденько підвівся й зашамотався. Він мав таку саму борідку, як і Сергій, але вона подібна була до сина, що пожовкло від непогоди. Він був лисий і лисину марно приховував сивим рідким та довгим волоссям з висків. Сам низенький та прудкий. Погляд ласкавий, розумний.

— Маю до вас справу, Семене Васильовичу, — зараз же хрипко й одривчасто почав Тарас.

— Прошу, прошу!.. з охотою...

„Згожується“, тоскно подумав Тарас.

— Велика справа? Чого ви такий блідий? Га? Лікуєте нерви? Треба лікувати, треба лікувати...

— Я хотів прохати вас... Чи не могли б ви дати мені в позичку... триста карбованців... У мене...

— Триста карбованців? Чому ж!.. Можна, можна... з охотою. Дуже охоче. Сума трохи того... але можна буде. Вам конче треба?

„Не дасть“, вже цілком упав духом Тарас, але все-таки слідкував, чи не полізе в кишенню за портфелем, або чи не виявить якимось інакше своєї згоди. Але той стояв, заклавши руки в кишені, й дуже серйозно, ласкаво, охоче говорив:

— Можна, можна. З великою охотою...

— Я вам поверну якомога швидче, — бігаючи очима повз Семена Васильовича, понуро почав знов Тарас. — У, мене дуже погані об...

— А, голубе, не треба. Звичайно, повернете. Вам зараз?

— Так, я дуже...

— Хм! Що ж ми зробимо? Бачите, голубе, у мене зараз як раз... Так неприємно склалося... Хм! Зараз у мене, вийшли великі видатки... А дядюшки все не везуть аренди. Біда з ними! Все надіються на „урівнітельне землекористування“ або навіть на соціалізацію... Уявіть собі, до сього часу!.. Але, нічого, — він привітно взяв Тараса вище ліктя, — ми це улаштуємо. Ви трохи подождіть, а я пошукаю, і ми це улаштуємо. Та чого ви такий блідий? — і Семен Васильович навіть злегка обняв Тараса, з співчуттям заглянувши йому в вічі.

— Треба лікуватись, голубчику, лікуватись. Неврастенія — це, погана річ. Так

ви навідайтеся, ми це улаштуємо. Добре?

— Добре... Я це... До побачення!

Тарас вахлайкувато уклонився й пішов з кабінету. Семен Васильович гречно провів його аж до самих дверей.

В Тарасовій кімнаті сиділи Віра та Дара. На столі горіла вже лампа.

Віра була дуже схвильована й гарячково казала щось Дарі. Дара слухала уважно, суворо похмуривши брови.

Коли увійшов Тарас, обидві з чеканням подивились на його.

— Ну? — нетерпляче спитала Віра.

— Нема. Обіцяв цими днями... Господи! — раптом схопився він за голову. — Який же я ідіот, йолоп! Який йолоп! „Триста карбованців". Неначе три копійки. Як він повинен глузувати з мене, як він повинен глузувати! Ох, як мені соромно!

Віра почервоніла.

— Ну, чого ж соромно? Чого соромно? — якось винувато заспішила вона. — Ніякого сорому нема. І глузувати він не буде. Це він так... Він дасть. Ми з Сергієм ще побалакаємо з ним. Недобре, що ви пішли, треба було не так. Але це нічого... Ми це...

Дара раптово підвелась і, звернувшись до Тараса, суворо сказала:

— Я особисто, Тарасе, нічим вам допомогти не можу. Чуєте? У мене нема ні копійки. Робіть як знаєте.

І, повернувшись, швидко пішла з хати. Тарас неуважно подивився їй у слід.

— Вона посварилася з Сергієм, — знову заспішила Віра. — Не звертайте уваги, вона чудачка, у їх це завжди з грошима. Заспокойтеся, Тарасе, любий, хороший, заспокойтеся, ми все зробимо... Сідайте... Сюди...

Тарас машинально сів. Віра умостила поруч з ним і, взявши його руку, почала з винуватим та пекучим жалем гладити її. Тарас одняв руку. Віра, заглядаючи йому в вічі, знову взяла її.

— Не треба! — з мукою кинув він.

— Ні, треба. Я так хочу... Бач, який неслухняний зробився. Сидіть тихо!

А сама в той же час непокірно, винувато заглядала йому в очі.

Тарас скоса подивився на неї й криво посміхнувся.

— Чого смієтесь?

— Так ...

— Ну, чого?

— Не скажу. А проте... Я сміюся того, що вам треба, щоб я... Щоб бачити, мене нещасненьким.. Тоді ви... хороша зо мною. Вам би треба знайти собі якусь паршивеньку собачку. Чим поганіше та нещасніше, тим більше любити та жаліти будете. Головне — жаліти. Але я вам заявляю...

— Це — неправда, — тихо та ніяково сказала Віра, випускаючи його руку.

— Ні, це — правда! — різко, навіть злістно спалахнув Тарас. — Правда! І ви самі знаєте, що це правда. Так, так! Коли я був у тюрмі, нещасненький, ви... Е, чого там! ви майже кохали мене. А вийшов і... Та стійте! Я знаю, знаю, що ні про яке кохання й мови не може

бути, куди там! Хіба я сам не розумію? Якийсь нещасний друкарський складач і дочка поміщика, інтелігентка.

— Тарасе! — схопилася Віра, блиснувши, очима. — Коли ви ще раз мені скажете про це, про робітників та інтелігентів, я з вами... я з вами балакати більше не буду! Не в тому річ, як що хочете знати! Зовсім не в тому!

— А в чому? — з злостью подивився на неї з низу в гору Тарас. — Що „коліна, як у коника“?.

— Які коліна?

— Які? ви забули? Хм! А пам'ятаєте, в той день, як я вийшов, з тюрми, я сидів у вас у кімнаті, ви подивилися на мої коліна й сказали: „які у вас худі коліна, як у коника!“ Пам'ятаєте? Ну, я в усякому разі, дуже добре пам'ятаю.

Віра почервоніла.

— Що ж з того? — здивовано вимовила вона.

— Нічого! Тільки те, що все діло в моїх худих колінах та... Ну, словом, тілом я не вдався. От і все. А душа ... Це...

— Тарасе! — з гнівом, швидко перервала його Віра. — Не смійте говорити далі! В противному разі... І запам'ятайте раз на завжди: мені гидкі, чуєте, гидкі до жаху ці ваші так звані реальні відносини, це тіло ваше. Я вважаю це пониженням людини. Пониженням! Чуєте? Коли ж я сказала про коліна, то просто так, а не тому, що до вас не почуваю такого кохання. Ні до кого у мене нема та й не буде його! От в чому діло, коли хочете знати. Ваші ж... ваше ж бажання пояснити все тілесними причинами мені страшенно не подобається. От чому я вам казала про несхожість наших душ.

— Несхожість душ? — глухо перепитав Тарас.

— Так. Але... мене до вас тягне щось... Я не знаю, що. У вас є щось хороше...

— Е! — підвівся Тарас — Покиньмо ці милостиньки з жалю... Все одно...

Він шукав щось очима. Побачивши, що кашкет на ліжку, він узяв його, одягнув і пішов до дверей.

— Куди ж ви? — здивувалась Віра. — Тарасе!

— А вам чого? — брутально кинув Тарас, напів озирнувшись. — Піду куди схочу.

— Але зараз прийде Сергій. Ми мусимо побалакати, Тарасе!

— Не треба. Нічого мені не треба! Прощайте.

Але Віра підбігла схопила його за рукав.

— Почекайте. Не ходіть. Я вас прошу... Дуже прошу, лишіться. Нікуди не треба йти. Мені дуже боляче. Ви не вірите? Недобре ви посміхаєтесь, але все одно. Мені страшенно боляче, я готова зараз впасти перед вами навколюшки й цілувати ці самі ваші коліна. Хочете?

Вона була дуже бліда. Тіни під вилицями зробилися глибшими й по їх бігли у низ струйки, від чого лице, здавалось, миготіло; дихала часто та важко.

Тарас з здивованням подивився на неї своїм похмурим, здригуючим поглядом і нерішуче спинився.

— Не ходіть. Ідіть сюди... Сідайте. Ну, я вас прошу, сідайте. Скиньте капелюха. Дайте його сюди...

— Не дам.

— Дайте, я вам кажу! Дайте кашкета. Боже, що ви зо мною робите! Та не посміхайтесь так боляче. Покиньте... Ви — змучений. У вас страшний вигляд. Я вас прошу, дайте ж мені кашкета.

І несподівано схопивши його за руку, притиснула до уст своїх і заридала, цілюючи та стискаючи її.

— Віро!... Віро! — злякано забормотів Тарас, сам ледве не плачучи та видираючи руку.

— Ні, ні. Сидіть, сидіть...

Тарас раптом з силою видер руку й трусячись весь, устав.

— Не треба Чуєте! Не треба мені! Я вас не розумію... І... Е, к чорту все та й край! І, кинувшись з хати, вибіг у вітальню. Назустріч йому швидко йшов Сергій.

Ви куди? Тарасе! В чому діло? Ходім, я хочу з вами...

— Тарас напів обернувся.

— Нічого мені не треба! Нічого! Чуєте? Нічого від вас не хочу!.. Я сам... Обійдуся... Годі. Старцям... Не треба!

І знов кинувся вперед, зачепився в дверях у їдальню, чимсь грюкнув, з грюкотом вилетів у коридорчик і зник по чорному ходові.

Сергій ошелешено, мовчки дивився йому вслід. В руці він тримав декільки кредиток.

У кімнаті в Тараса було тихо.